

λιτική εμπάθεια, ὅψ' ἢς ἀγόμενος ὁ γαλλικὸς λαὸς προέβαινεν ἄλλοτε καὶ εἰς τὰς σπουδαιότητας τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ, ἐπαύσαν ὑποκρινόμεναι οὕτω σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ κρίσει τῶν τυχόν τοῦ ἔθνους, εἴτι δὲ ἐπὶ τέλει ἀπὸ τῆς χώρας ἀγαθὴ τύχη ἐξέλιπεν ὁ ἐπὶ αἰῶνας μετὰ μικροτέρων ἢ μεζόνων διαλειμμάτων παράσσειν αὐτὴν πεισματώδης περὶ πολιτεύματος ἀγών, τῆς δημοκρατίας βαθείας καὶ ἀσφαλῆς ἐμβαλλούσης τὰς ρίζας αὐτῆς ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους. — Τὸ πρῶτον τῶν γεγονότων τούτων ἀπέδειξεν ἡ γαλῆνη καὶ ἀπάθεια, μεθ' ἧς διεξήχθη ὁ ἀγών, μόλις που ἀσθενῇ τινα προσλαβὼν τραχύτητα διὰ τὰ λειψάνα τῶν βουλανζερισκῶν μεθόδων καὶ τινὰς λιποθύμους σοσιαλιστικὰς ἀποπειράς. Ἐν γένει ὅμως οὔτε, ἐκεῖνα, μόνα ὑπολειπόμενα ἔχνη τοῦ πάλαι ποτὲ ἀκμάσαντος βουλανζερισμοῦ, οὔτε αὐταί, ἀμυδραὶ τινες ἀναλαμπαι τῆς σθεννυμένης λυχνίας τοῦ κατὰ Ραβασὸλ φωτός, ἐπέδρασαν κατὰ τι ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὅλης ἐκλογικῆς περιόδου, ἥτις ἀπέδειξε τοὺς Γάλλους ἔγγις γενομένους εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς σχετικῆς τελειότητος τῆς πολιτικῆς ἀνατροφῆς, καθ' ὃ τὰ ἔθνη ὡς ἐξ ἐμφύτου ὁρμῆς διακρίνουσι τοὺς ψευδεῖς τῶν συμφερόντων αὐτῶν ὑπερημάχους ἀπὸ τῶν ἀληθινῶν, καθ' ὃ, ἐπαρκῇ ἰδεάν ἔχοντα τῆς δυνατῆς κοινωνικῆς εὐημερίας καὶ ταύτης ἀπολαύοντα ἢ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀσφαλούς ἀπολαύσεως ταύτης εὐρισκόμενα, δὲν παρασύρονται ὑπὸ τῶν φαντασιοπληξιδῶν ἐξηγμένων τινῶν κεφαλῶν ἢ δημοκόπων, τῆς νοσοῦσης αὐτῶν φαντασίας τὰ ἀποκνήματα ἢ τὰ ἐπαγγελλόμενα ἐξυπηρετήσιν τῶν προσωπικῶν αὐτῶν συμφερόντων παριστάντων ὡς ἀπαραίτητα τῆς κοινῆς εὐημερίας στοιχεῖα. Ἡ Γαλλία, πεισθεῖσα ἥδη ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι ἐν τῇ δημοκρατίᾳ, οἷα αὕτη λειτουργεῖ ἐν αὐτῇ, ὑπάρχει πᾶν ὅ τι δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῇ τὴν δυνατὴν εὐημερίαν, ἀπὸ ταύτης καὶ μόνης εὐλόγως προσδοκῇ τὴν ἀπρόσκοπτον ἐξακολουθήσιν τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς, περιφρονοῦσα τοὺς θέλοντας ν' ἀνατρέψωσι τὸ πᾶν, ἵνα αὐτοὶ ἐμφανισθῶσι δημιουργοὶ νέας τάξεως πραγμάτων, ἀναλόγου βεβαίως πρὸς τὴν τεταράχμενὴν αὐτῶν κεφαλὴν. — Ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος ἐκλογὰς καταδηλωθεῖσαν ἐξασφάλισιν τῆς δημοκρατίας, τὸ γεγονὸς εἶνε τόσῳ μᾶλλον εὐάρεστον, ὅσῳ συνοδεύεται ὑπὸ τῆς περιστάσεως, ὅτι ὁ γαλλικὸς λαὸς ἀπέδειχθη ἀποδεχόμενος οὐ μόνον τὰς δημοκρατικὰς ἐν γένει ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς τὰς μετριοπαθεῖς τοιαύτας, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων — διότι ὑπολείπονται 164 ἐπὶ ἐπαναληπτικαὶ ἐκλογαί —, ἐπαγγελλομένων τὴν συγκρότησιν τῆς ποθομένης ἐκείνης μεγάλης κοινοβουλευτικῆς μετριοπαθοῦς δημοκρατικῆς δυνάμεως, ἥτις θὰ κατέρθῃ νὰ παράσῃ τῇ Γαλλίᾳ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ὁμογενῇ κυβερνήσιν, ἧς τοσαύτην ἔχει χρεῖαν.

Τὸ ζήτημα τῆς συγκροτήσεως τῶν νέων τῆς Μεσογείου ναυτικῶν μοιρῶν, τῆς ρωσικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς, ἐξακολουθεῖ ἐπασχολοῦν τὴν δημοσίαν ἐν Εὐρώπῃ γνώμην, οὐ μὴν ὅμως οὐδὲν ὑπάρχει ὁριστικῶς γνωστὸν. Τὸ βέβαιον οὐκ ἦντιν εἶνε ὅτι, τῆς ἐν τῇ Μεσογείῳ διαρκοῦς διατριβῆς τῆς ρωσικῆς μοίρας, ἢ κατὰ τὰς ἐκ Παρισίων εἰδήσεις ἔσονται ἀνοικτοί

πάντες οἱ γαλλικοὶ λιμένες, μελλούσης ν' ἀποτελεσθῇ μὲν νέον καὶ οἰοῖται ὑλικὸν στοιχεῖον τῆς στενωτέρας συσφίξεως τῶν γαλλορωσικῶν σχέσεων, νὰ ἐξάρῃ δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἐν Εὐρώπῃ τὸ γόνιτρον τῆς ὥστικῆς δυνάμεως καὶ φανεράς πανταχοῦ καταστάσῃ τὰς γεωτέρας ναυτικὰς προόδους τοῦ κράτους τῶν τῶρων, ἡ Γερμανία, ζητοῦντοῦσα ἢ καὶ ἀναμνηστικὴν ἀρχαίου πόθου τοῦ αὐτοκράτορος Ρουζιέζμου πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ κράτους, ἀπεφάσισε καὶ αὕτῃ τὴν ἰδρύνειν ὁμοίας ἐν τῇ αὐτῇ θαλάσῃ παγίας μοίρας, χάριν τῆς ὁποίας καὶ ναυτικῶν σταθμῶν ἠτήσαστο παρὰ τῆς Ἰταλίας ἐν Σικελίᾳ. — Ἀλλ' ἡ βουλὴ αὕτη φαίνεται προσκόπτουσα κατὰ δύο δυσχερεῖων, τῆς ἀρνήσεως τῆς Ἰταλίας πρὸς παραχώρησιν τοῦ αἰτουμένου λιμένος καὶ τῶν εἰς τὴν ναυτικὴν ταύτην ἀνάπτυξιν ἀναγκαίων νέων δαπανῶν, ὑπολογιζομένων εἰς τεσσαράκοντα νέα ἑκατομμύρια μάρκων, ἅτινα οἱ ἐν Βερολίνῳ διεκτινοῦνται νὰ προσθέσωσιν εἰς τὰ χάριν τῶν στρατιωτικῶν μεταρρυθμίσεων ἀπαιτούμενα ἑξήκοντα καὶ τὰ ὅποια μετ' ἄλλων τινῶν ἀναγκῶν τοῦ κράτους ἀναδιβάλλουσι τὸ μελετώμενον πρόσθετον φορολογικὸν βάρος εἰς διακόσια ὅλα ἑκατομμύρια μάρκων.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἰσλανδικὸν νομοσχέδιον ἀφίκετο εἰς τὸ τέρμα τῆς πρώτης αὐτοῦ περιόδου. Ὁ κ. Γλᾶδστον, ματαιῶν τὰς τάσεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως πρὸς τὴν διὰ τῆς κωλυσιεργίας παράτασιν ἐπ' ἀπειρῶν τῶν συζητήσεων, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του καλουμένην μέθοδον τῆς κοινοβουλευτικῆς καρατομῆσεως, τάξας τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν ὡς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως, τῆς περὶ τοῦ σχεδίου τῆς ἰσλανδικῆς αὐτονομίας, συζητήσεων. Ἡ ἀντιπολιτευσις ἐφύλαξεν αὖθις, ὁ δὲ κ. Τσαμπερλὰν προσέβαλεν ἀντιπρότασιν, ὑποστηρικθεῖσαν δι' ὅλης τῆς ὑπὸ τῶν συντηρητικῶν ῥιπτόρων ἀκουμένης εὐγλωττίας, ἀλλ' ἡ πλειοψηφία ἀπεφύνατο ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ γηραιοῦ πρωθυπουργοῦ. Ἡ ψῆφος αὕτη ἀπέδειξε πρὸς τοῦτοις τὴν κυβερνήσιν καὶ μετὰ τὰς κατ' ἀκολουθίαν τοῦ νομιματικοῦ ζητήματος ἐπελθεύσας ἐν ταῖς τάξεσιν αὐτῆς μεταστάσεις καὶ τὴν ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀναπληρωματικῇ ἐκλογῇ ἀποτυχίαν διαθετόσαν τὴν ἐπαρκούσαν αὐτῷ κοινοβουλευτικὴν δύναμιν.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Σχολάζουσας τῆς μητροπόλεως Δισκάτης ἐκλήθη εἰς αὐτὴν, συνοδικῇ διαγνώμῃ, ὁ τέως θεορ. ἐπίσκοπος Παράμβιας κ. Ἰωάννης, οὕτω δὲ σχολασάσης τῆς ἐπισκοπῆς Παράμβιας ἐκλήθη εἰς αὐτὴν ὁ τέως θεορ. ἐπίσκοπος Κίτρος κ. Λεόντιος.

— Δημοσιευθέντος ἐπὶ τούτῳ βασιλικῷ διατάγματι τῷ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῷ ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ ὁργανοῦται ἐπὶ τὰ τελευταίον, ἐπιστημονικώτερον καὶ μεθοδικώτερον, ὅπως ἐπιτυχάνηται ἡ σπουδὴ καὶ διδασκαλία τῆς ἀρχαιολογίας, ἡ διάδοσις τῶν ἀρχαιολογικῶν γνώσεων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πρὸς τὰς καλὰς τέχνας ἔρωτος. Ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ ἀντισημοσιον τῷ 1907